

KAMOŠI

NA DVOCH KOLESÁCH

JULIUS BELAN

ILUSTRÁCIE LUKÁŠ FIBRICH

KAMOŠI

NA DVOCH
KOLESÁCH

JULIUS BELAN

ILUSTRÁCIE LUKÁŠ FIBRICH

OLIVER

Čiernovlasý kučeravý chlapec menšieho veku. Sníva o tom, že raz vyhrá legendárne preteky Tour de France.

Blond'avý strapatý chlapec s pár kilami navyše. Miluje jedlo a hlavne rožky so šunkou a s maslom.

LUKÁŠ

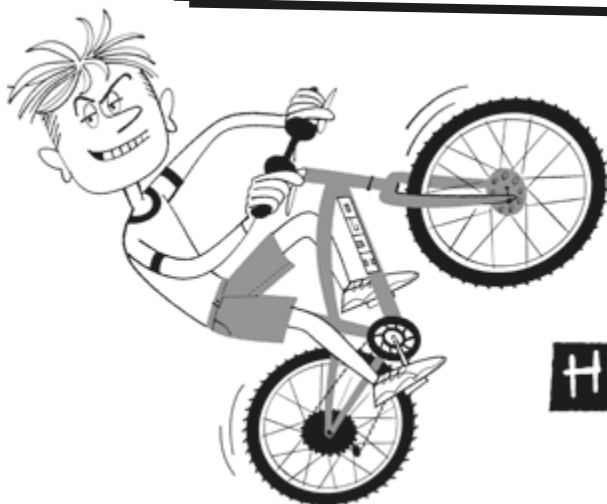

EMKA

Čiernovlasé večne
usmievavé dievča
s hnedými očami,
ktoré má zmysel pre
spravodlivosť. Zbožňuje
zmrzlinu, najmä
jahodovú a vanilkovú.

Vysoký hnedovlasý a namyslený chalan.
Najlepší jazdec tímu Dračí jazdci. Za svoje
cyklistické výkony má už veľmi veľa medailí.

HUGO

1. KAPITOLA

NOVÝ ZAČIATOK

Prvého februára, keď sneh ešte pokrýval chodníky a spokojne odpočíval na vetvách stromov, sa na Škovránkovej ulici číslo 33 diali od skorého rána veci. Tak rušno tu už dávno nebolo. Niektorí susedia, skrytí za záclonami, zvedavo nazerali cez svoje okná a v duchu sa pýtali: Ktože to len prišiel?

Pred jedným z rodinných domov totiž parkovali dve biele sťahovacie dodávky a jedno červené rodinné auto. Silní chlapi v sivých montérkach, so štrikovanými čapicami na hlavách

a s rukavicami na rukách, vyťahovali z dodávok všetko možné. Skrine, stoličky, stoly, zrolovaný koberec, počítač, kvety, lampy, posteľ... S plnými rukami vchádzali do domu a s prázdnyimi sa vracali späť.

Okrem udatných chlapov pomáhali sťahovať veci do domu aj jeho noví majitelia.

Na zelenej bráničke pred domom bola milá ceduľka: Víta vás rodina Braunovcov. Presne o nich je náš príbeh.

Mamka Agáta je vychýrená basketbalová trénerka. Tatko Milan je učiteľ. Presnejšie povedané, na základnej škole učí telesnú výchovu a zemepis. A či majú aj deti? Pravdaže! Dvoch synov. Staršieho, šestnásťročného stredoškolačka Filipa a oveľa mladšieho, deväťročného Olivera. A práve okolo Olivera, čiernovlasého kučeravého chlapca, sa začnú diať veľké veci. Teraz, keď sa snažil nemotorne preniesť veľkú škatuľu cez schodíky do domu, ešte netušil, do akého dobrodružstva sa zapletie.

Dovtedy sa otočil do domu už trikrát s debničkami plnými príborov a kuchárskych kníh, dvakrát sa pošmykol a raz spadol s plným vrecom oblečenia rovno na zadok. Staršieho brata to náramne pobavilo a okrem hlasného smiechu nezabudol narýchlo vytvarovať v rukaviciach snehovú guľu a hodiť ju po Oliverovi.

Ten sa na staršieho brata len zamračil. Pozviechal sa na nohy, oprášil sa od snehu a pomáhal s nosením ďalej. Mamka mu vravela, že

to nemusí s nosením vecí preháňať. Lenže náš hrdina od malička chcel byť nápomocný.

Určite vás zaujíma, prečo sa Braunovci práve vo februári sťahovali sem na Škovránkovú ulicu. Žeby vyhrali v lotérii a mohli si kúpiť dom? Alebo boli veľmi hluční a museli sa sem odsťahovať? Ale kdežééé!

Do domu na Škovránkovej ulici 33 sa sťahovali, pretože mamka Agáta dostala úžasnú ponuku trénovať najlepší ženský basketbalový tím v krajine. Diamantové šelmy! Bola to veľká vec a mamkina životná šanca. S tímom sa chce prebojovať do európskych súťaží a vyhrať veľa trofejí. Trénovať taký veľký tím... To je teda vec! Lenže okrem radosti to znamenalo aj starosti. Rodinka Braunovcov musela opustiť svoj útulný trojizbový panelákový byt na siedmom poschodí a presťahovať sa na úplne opačný koniec krajiny.

Keďže tatko Milan aj chlapi Oliver a Filip mamku ľúbili, rozhodli sa, že všetci začnú v novom meste spolu. Kamarátov, ktorých mali

doteraz, nevidia síce tak často, ale našťastie existujú mobily, a tak si môžu volať, hrať spolu hry cez počítač, a keď budú prázdniny, tak sa určite aj radi stretnú.

Až keď čas na Filipových digitálnych hodinkách prezrádzal, že sa blíži olovrant, tak konečne skončili sťahovacie práce. To bola teda drina! No stálo to za to. Posledné veci, ktoré tatko s Oliverom vytiahli z dodávky, boli bicykle. Braunovci milovali bicyklovanie. A najmä otec a Oliver. Rodičia s úsmevom spomínali, že keď bol Oliver ešte v plienkach, tak sa stále pýtal na bicykel. Všetko však išlo postupne. Bolo treba naučiť sa udržať rovnováhu, a tak najprv okúsil odrážadlá, potom bicykloval s pomocnými koleskami, až nakoniec nasadol na normálny bicykel s pedálmi. A veru, bolo veľmi náročné ho dostať zo sedadla. Stále sa chcel len bicyklovať. Vôbec nezáležalo na tom, či vonku páli slnko, alebo padá z neba dážď. Oliver a bicykel boli ako jedno telo a jedna duša.

Deväťročný chlapec sníval o dvoch veciach. Tou prvou bolo, že sa na školách prestane vyučovať matematika. Najlepšie ešte predtým, ako dokončí školu. A druhá vec, o ktorej sníval, či spal, alebo bdel, bola tá, že sa raz stane profesionálnym cyklistom. A nielen takým obyčajným. Raz vyhrá tie najslávnejšie preteky, aké existujú. Legendárnu Tour de France. Okrem nich aj majstrovstvá Európy, majstrovstvá sveta a mnoho iných pretekov. A viete, čo spravil ako prvý po tom, ako odfrčali sťahovací na dodávkach preč a ostal sám vo svojej maličkovej novej izbe na poschodí?

Odlepil hnedú lepiacu pásku z jednej zo škatúl a vybral z nej svoje obľúbené plagáty. Nalepil si ich nad posteľ. Na jednom bol cyklista Tadej Pogačar, absolútny víťaz posledných rokov Tour de France, a vedľa neho si nalepil plagát najlepšieho slovenského cyklistu všetkých čias. Petra Sagana! Raz by ich chcel stretnúť a zabicyklovať si s nimi. Veril, že o niekoľko rokov pokorí

rekordy oboch cyklistov, a tak ako sú oni teraz vzorom pre ostatných, tak aj on – Oliver Braun – bude vzorom pre ďalších. Na chvíľu sa od únavy, s lícami vyštípanými od zimy, prevalil na posteľ. Dal si ruky za hlavu a na striedačku spokojne pozeral na svoj žlto-modrý bicykel opretý o stenu pri okne a na svojich hrdinov, ktorí sa na neho usmievali z plagátov. Ani nevedel ako a zaspal. Bol to náročný deň, do ktorého sa znova prebudí, jedine ak mamka nachystá čokoládový puding. Mňam.